

Deti chodili do školy do Děje (Dedice) od 6-12l a na apatkyje hodiny do 16 let. Učili se jen náboženství a písničkám církevním, evangelium katechismu, dejepravě, deklamace, ajmolane a j. navobilku se učil páté pro celou dobu, ale naučili se toliko práci pruhové, nadání, takže v celé dědině nebylo člověka, který by uměl číst a psát. Do školy chodil kdo chtěl; většinou děti pasty doby sek.

Žemepis, dejepis, přírodovědění se vůbec ve školách neučilo. Běda učitelů, který po roku 1866, kdy bylo školství upraveno pro moru německém, začal-li učit německu ku př., že se nemě atáčí, to se přisílá. Písnu a učitel volán občany i úradě k poradě. Lidé si toho nepřáli, aby jejich děti se učily více než se učivali oni; považovali to za rouhání se božské pravostelnosti.

Gewitterbüchlein jest ukarka jak kněží vychovávali lid. Toto knězečku napsal před několika lety kněz Lauren, rektor mariánského hospitálu v Kolnu a schválena je arcibiskupským ordinariátem v Salzburku.

Bouře jest přírodní pyer a karoven dukar bořství. I nebojácný člověk se při bouři šese a nevěrec šepka jeho svědomí: jest přece nějaký bůh, neboť v bouři se bůh zjeví. I ve devatera vydal na hore Linai za hrnem a blesku. Za bouře vstoupil duch svatý na apoštol v podolě ohnivých jazyků.

Ve bibli častu se mluví o bouři jako o znamení moci boží: Dym vystupoval z chrámu jeho a ohně zřezující z úst jeho... A sedě na cherutinu letěl... I křikmal na nebe hospodě a nejvyšší vydal svou žalost.

U víhu a bo a oblok jest. Jterý to vy na nebi a p ad kraji kem a vyvadi vtr Bouřky jsou pruhové, jin jontu bouře Jvodně byl ale pabrtil, hrčhem a duchové, k bouře a špe že formu šai k církevní plych duch (exorcismu) moc dábla Dale plyne dobní anolél pas trařili a Jnoti bouřka a prvkytuz dává jen k častu dosti moudré, jen se spoleha: prostřelky, proumky kradlo In prkon svo Norber, z vyovětlovam, modli tele v